

селото на лѣглата си за да си поотпочинемъ. Когато пристигнахме въ срѣдъ село и щехме да правимъ раздѣла за благополучно усѣмнование, нѣщо негодно бѣше влѣзло прѣзъ ухото на Диня Петровъ, който се отправи къмъ тѣхъ (стражата) и каза: „чухъ че днесъ сте се събирали и сте искали да правите като хайталѣкъ, това което не прави честь нито на селото ни, нито на васъ, не виждате ли, че нии се намираме още въ голѣма опасность, дѣто това не е работа за правение, че ако подушатъ турцитѣ истрѣбоватъ ни до единъ, трайте да видимъ да се научимъ дошле ли сж Руситѣ въ Стара-Загора или не, че тогава вече ваше знание. Тии мълчаха и не отговориха нищо. Тая вечеръ като си идите пакъ, стрѣснатото стойте и незаспивайте много дълбоко; защото опасността още не се е минала. Тии при тия негови думи не се стреснаха; защото азъ ги познавамъ, като не си криеха цѣлѣта отъ мене. Тѣхъ ги бѣше наддумалъ Христанъ II. Велчовъ да идатъ ноцѣ да се примъкнатъ прѣзъ Срѣдна-гора въ Казанлъшкото поле, та да си зематъ отъ избититѣ Турци пушки, които могатъ да биятъ много на далечъ и покрай това да си ударятъ нѣкоя и друга ямица (пличка.) Така като си распростихме и се раздѣлихме съ обикновенното легка вечеръ, всякой си отиде на кщата: нъ Диню Петровъ слѣдъ малко дохожда пакъ изново при мене и ми казва: „учителю! Ставай да идемъ да обиколимъ кщитѣ на нѣкои и други съмнителни души, които още отъ нѣколко дни кроятъ мързеливцитѣ да си оставятъ селото, женитѣ и дѣцата тукъ да имъ ги бранимъ, а тии да си ходятъ по кефоветѣ. Станахъ и отвѣнъ училището ни придружиха попъ Лазаръ, попъ Станчо и Петръ Диневъ, обиколихме кщитѣ имъ съ посѣщаванне и видѣхме, че не сж сторили оцени-какво приготвление за нжтъ, щото като ги исходихме всички, увѣрени, най-послѣ се върнахме пакъ на леглата си и си спяхме спокойно нея останала часть отъ ноцѣта.

На Утринята 11-й юлий понедеѣльника, ставаме пакъ отъ сънъ и тичаме на общото мѣсто за събирание, за да се научимъ пакъ нѣкои нови нѣща, а особенно съ петър-